

"மூல்லை சஃபி நறுமணம் மூழுகிப்
பட்டாடை பண்ணு பாலைபாடு பழங்கள்
ஏந்திய வண்ணம் என்னருமமை மகள்
தனது கணவனும் தானுமாகப்
பஞ்சனை சின்று புதைப்புறு காதலால்
ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தும் போர்த்தும்,
முகமல ரோடும் முகமலர் ஒற்றியும்,
இதழோடும் இதழை இனிது சுவைத்தும்,
நின்றும் இருந்தும் நயேமோடும் ஆடியும்,
பிணங்கியும், கட்டியும் பரிதாப மகிழ்ந்தே
இன்பத்துறையில் இருப்பார் என்று எண்ணினேன்.
இந்த எண்ணத்தால் இருந்தனே உயிரோடும்!
பாழும் கப்பல் பாயந்து வந்து
என்கள் மருகன் இருக்கும் நாட்டில்
என்னை இறக்கவே, இரவில் ஒருநாள்
என்கள் மருகன் இருவரும் இருந்த
அறையோ சிறிது திறந்து கிடந்ததை
நளிராப் பொழுதில் நான்கண்ட போதில்
இழுத்துச் சாத்த என்கை சின்றுது;
கழுத்தோ கதவாக்கு உட்புறம் நீண்டது!
கண்களோ மருகனும் மகளும் கனிந்து
காதல் விளைபுதைக் காண ஓடின!
வாயின் கடையில் எச்சில் வழியக்
கூறட்டை விட்டாக் கண்கள் கழிந்து
நரத்தைலை சோர்ந்து, நல்லுடல் எலும்பாய்ச்
சொந்த மருகக் கிழவன் தங்கினான்!
இளமை ததும்ப, எழிலும் ததும்பக்
காதல் ததும்பக் கண்ணீர் ததும்பி
என்கள் கிழவனருகில் இருந்தாள்.
சிவந்த கன்னத்தால் விளக்கொளி சிவந்தது!
கண்ணீர் ப்பெருக்கால் கவின உடை நனைத்தாள்!
தொண்டுகிழவன் விழிப்பான் என்று
கண்டை விழிகள் மட்டாக் கிளிமகள்
காதலும் தானும் கனலும் புழுவுமாய்
ஏங்கினாள்; பின்பு வடுக்கென்று எழுந்தாள்.
சர்க்கரைச் சிமிழியைப் பாலிற் சாய்த்தாள்.
செம்பை எடுத்து வம்பி அழுதாள்.
எதையோ நினைத்தாள்! எதற்கோ விழித்தாள்!
உட்கொளும் தருணம் ஓடிநான் பிடுங்கினேன்.
பாழாந் தாயே! பாழாந் தாயே!
என் சாவாக்கே உனை இங்கு அழைத்தனே!
சாதலதை தடுக்கவோ தாய் எமன் வந்தாய்?
என்றுனதைத் துற்றினாள். இதற்குள் ஓர்ப்பினை
சாய்ந்த பாலை நக்கித் தன்தலை

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:42 -

சாய்ந்து வீழ்ந்து சதெத்தது கண்டனே.
மண்ணாய்ப் போக! மண்ணாய்ப் போக!
மனம்பொருந் தாமணம் மண்ணாய்ப் போக!
சமீகச் சட்டமே! சமீக வழக்கமே!
நீங்கள், மக்கள் அனாவரும்
ஏங்கா திருக்க மண்ணாய்ப் போகவே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165pennulagam.htm#dt132>